

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:	
PE UN AN	2.50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3.- cor.

APARE:
 ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂU SE TRIMITE
 LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA VII., HILDEBRANDSTRASSE 22
 TOATE SCRIERILE LA V. BERBECCO, EÖTTY UJLY UTCA 12/B

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOH. 14, 6)

(Atotputernicul tesaurul nostru, aurul și argintul

:-: nostru. :-:

(O) studiu biblică despre Iov. 22, 21—30, oferită în reuniunea oficanților minari creștini în Gelsenkirchen, dela A. Scheve.)

(Sfârșitul.)

Mai departe: Un om, care a făcut pre Dumnezeu ca tesaurul său, dispune preste un isvor ce nici când nu seacă. „Te vei ruga către dînsul, și el te va asculta.” (v. 27.) Dacă tu ai vr' un drept la bancă, zace de tot la tine, a ridica ceva, și cum te bucuri tu, că în cazul de lipsă ai a umplea numai un șec, ca să capeți suma dorită! Spurgeon a scris o „Cartea de șec a băncii credinței”. Cel ce are credință, poate lua din banca credinței cu bogăție nemăsurată schimb după cambiul. „Și toate, câte cereți în rugăciune, dacă credeți le veți primi.” Cum poate fi cineva sărac, când așa o bancă stă napoia lui! Cum poate fi cineva slab, când are așa o putere rezervată! Cum poate fi cineva întristat și suferat, care are așa un Dumnezeu ca ajutor. Mai departe. Viața unui om, care află tesaurul său în Atotputernicul, ar trebui să decurgă în liniște și progres. „În tot ce vei întreprinde; — vei isbuti; și pe căile tale va luci lumina.” (v. 28.) Ce un contrast este cu aceasta exprimat la multa

viață de astăzi! Multă viață e în sătă de neliniște, confuziune și planuri inoite; dară o viață, care își are tesaurul său în Atotputernicul, este condusă de din napoia perdelei. Nu să poartă încoace și încolo prin mișcări trecătoare, ci este necurmat condusă prin voia lui Dumnezeu. În „fie voia ta!” să dovedește taina statorniciei. Cu voia mea; această ar însămnă caos; dară fie voia ta, aceasta însemnează odichnă și putere. Dacă noi știm voia lui Dumnezeu, însămnăză ascultarea față de el o lumină pe calea noastră, care luminează calea celui drept tot mai mult până la ziua desevărsirei.

Cel ce are pre Dumnezeu ca tesaurul său, acela va și avea ajutor în fiecare strimtorare. „Apăsaților vei spune, Înălțatu-v' ați!” (v. 29.) Ce mulți cunosc aceste puteri în jos ducătoare — când vine vrăjmașul preste noi ca un val, când el ajunge de asupra, când sufletul este strimtorit și întristat: „Apăsaților vei spune: Înălțatu-v' ați! Pre cel cu ochii plecați Dumnezeu îl va scăpa.” Cel ce are tesaurul său în Dumnezeu, acela are un prietin la mână, care, ca mareinimosul pre voiajorul său, ne poate trece pe lângă colina greutate până la cetatea frumoasă — ba, până în sfârșit este ajunsă cetatea cerească. În sfârșit va avea omul, acărui tesaur zace în Dumnezeu, puterea, a ajuta altora. „Mân-

tui-va și pre cel vinovat; da, și acesta se va mântui prin curățenia mânilor tale." (v. 20.) Cel vinovat va fi mântuit prin mijlocirea celui drept. Acela om, care își are bucuria sa în Dumnezeu, va fi un dobânditor de suflete. Este cineva însuflețit de aceea dorință, a mântui pre un bețiv de beția sa, pre un om egoistic a scăpa de cugetările sale josnice? Zace pe cineva sarcina unei casă fără de odichna dminecală, a unei casă, care nici când nu onorează pre Dumnezeu? Aibi desfătarea ta în Domnul, fă-l pre el ca tesaurul tău și las să fie inima ta umplută cu lumina soarelui Dumnezeesc, și tu vei avea o putere nouă spre convertirea păcătoșului.

D. L. Moody, marele evangelist american, e o dovadă strălucitoare pentru acest fapt. El era un om, care în fapt făcu pre Dumnezeu ca tesaurul său. El nu întreba după plată și nu doria aur. El era un om simplu, comun, ba încă aspru, fără de cultură mai naltă lumească și elocventă; dară el își avea bucuria sa în Dumnezeu, Dumnezeu era tesaurul său, de toate, și când vorbea el către masse mari sau către persoane singulare, trăia în el ceva din aceea bucurie și pace, pre care numai suflete mari, în lăuntru lor împăcate le poate avea. Și ce era rezultatul? Prin el fură alții, cari trăiau în păcate, aduși la Dumnezeu, prin rugăciunile lui, predicele lui, prin bărbăția lui, prin viața lui întreagă vorbea și lucra Dumnezeu, așa că mulți călători obosiți ai pământului fură duși napoi în casa Părintească alui Dumnezeu. Oh, de ar fi Atotputernicul tot mai mult tesaurul nostru! De ne-am întoarce noi cu fiecare zi a vieții noastre tot mai mult către Domnul! Fost-a Dumnezeu tesaurul tău? Poți tu cu privință la anii trecuți spune: "Cea mai mare bucurie a mea a fost bucuria în Domnul"? De nu, atunci mergi astăzi la el și pășește în aceea împărtașire binecuvântată, care duce la bucuria în

Domnul, tu îl vei afla pe scaunul charului, unde este stropit sângele espierei, unde este legământul charului ce nici odată nu se rupe. Așteaptă înaintea lui, până când pacea lui — pacea iertării, pacea curățeniei inimei întră în sufletul tău. Și apoi o fă altora cunoscut, pânăcând tu rămâi în împărtașire cu el, îi deschizi inima la fiecare grijă și îi încredințezi fiecare bucurie. Când vin ispite, aruncă D-lui grijile tale. Când lupta e crâncenă, fie Dumnezeu adăpostul tău! Inima credincioasă, care să întoarce la Dumnezeu, este mai vrednică de dorit ca aurul, margaritarii și împărățiile pământesti. Dacă astfel primești pre Dumnezeu, îți va descoperi taina sa și îți va arăta mărirea sa. El va păși mai aproape de tine decât cel mai bun prietin. El îți va fi cu mult mai mult, decât cuvinte o pot spune, și tu cânti cu Ioan Scheffler:

Oh, nu-mi vorbiți de-aur, tesaur,
De-acestei lume mândrie,
Că eu nu-mai găsesc desfătare,
Cu câte ea m'ar îmbie.
Iubească cine câte-ar vrea, —
Iar eu pre Iisus, ținta mea.

El sânger o-a mea bucurie,
Domnul și tesaurul meu.
La care-mi pășunez ochii mei
Și-alină dorul inimei.
Iubească cine câte-ar vrea, —
Iar eu pre Iisus ținta mea.

Din Wge.

Epistola lui Pavel către Efeseni. :-: :-:

Continuare.

De H. Meyer.

Vers 5. 6. Dupăce apostolul în vers 3. a mărit pre Dumnezeu pentru "toată binecuvântarea spirituală în cele cerești prin Christos dăruite comunității;" vorbește el în versurile următoare despre aceasta binecuvântare în singular. Așa în v. 4. despre alegerea lor nainte de întemeierea lumii, în vers 5. și 6. despre hotărîrea înfieri și în v. 7. despre răscurpărarea lor prin Christos, etc.

„Spre înfiere către sine prin el.“ Aceasta-i starea cea mai înaltă, mai măreață, mai fericită și mai glorioasă, care există afară de starea dumnezească; mai pe sus, mai mareș și mai glorios, decât oarecare altă creatură o poate ocupa, — totodată mai mult decât ceva creatural: născut din Dumnezeu, însăși, din însăși Dumnezeu porceși, sunt ei părtași naturei sale dumnezeiești, a vieții și ființei sale. Apostolul le spune lor.

1. Cum au ajuns ei la „înfiere“: El i-a „ales“ la aceasta — mai înainte „hotărit“, — „ordinat“. Așadară a fost voia sa hotărită, ca ei să o fie. Toate acestea s'au făcut, precum și alegerea lor, înainte de întemeierea lumii: — Nainte de a fi creat el ceva, și înainte de a le chiâma în existență. Nu în preagrăbirea, nu așa, ca să se căiască, sau ar putea în privință voiei sale oarecumva împiedecă, — ei după sfatul său înțelept și scopul său vecinic. Atunci nu erau ei încă creați, nu ei erau pășiți în existență, — așadară nici căzuți. Atunci voia el să-i creze, și încă după chipul său, — așadară sfinți și glorioși în chipul sfântului și glorioșului Dumnezeu. Dară el văzu înainte căderea lor, instrinarea lor, adâncă lor stricăciune, vrăjmășia lor contra lui Dumnezeu, — ființa lor foarte sucită și rea, demnitatea blăstemului și condamnării lor, întreaga lor mizerie și vaiu, mânia lui Dumnezeu preste ei. Toate acestea nu au schimbat planul lui, scopul și voința lui: Toate acestea le știu el și stăteau înaintea lui cu toate spaimile sale, cu vaiul și mizeria și cu toată demnitatea de condamnat, când schiță planul său și a cuprins scopul și u vecinic. Așadară n'a putut și nici nu poate ceva delătura sau schimba planul și scopul său. Ducerea acestuia la îndeplinire este că se face nespus de cu greutate și foarte scump, dară îl face în îndeplinirea sa cu atât mai minunat.

S'a făcut prin „Christos Iisus“; numai prin el s'a putut face: El trebuie să iee de pe ei tot păcatul lor,

toată vina lor, toată stricăciunea păcatelor lor, și toată demnitatea lor de condamnare. El trebuie să îndrepte toată răutatea care o facură ei și toată paguba ei o făcură. El trebuie să împlinescă dreptatea, care ei din urmarea stricăciunei păcatului nu o mai putură îndeplini, în locul lor. El trebuie să iee pe sine toată vina păcatului lor, tot blăstemul, mânia lui Dumnezeu, demnitatea lor de condamnare, și toată pedeapsa, care au meritat-o ei, a suferi pedeapsa în locul lor și a răbda mânia, blăstemul și condamnarea pentru ei. El trebuie să-i îndrepteze păcatele lor și să-i impece cu Dumnezeu; el trebuie să-i renoiască, să-i curățască și să-i sfințască, să-i facă părtași dumnezeiești sale natură, a vieții și ființei sale, a cugetărei și a Duchului său sfânt. Pentru aceasta trebuia să se facă el om, să aparțină neamului, familiei lor, a păși în legătură cu ei și a deveni fratele lor, ca el ca cel Unul din ei, să iee toate ale lor pe sine, în locul lor și spre binele lor a împlini toată dreptatea și să poată purta toată pedeapsă lor și să espieze toate păcatele lor. Pe când el astfel îi scapă de toată vina și pedeapsa, îi împărtășește în viața și ființa sa și în deplina sa dreptate, prin credința în el, — face el, noul Adam, o nouă omenime din ei. Prin credința în el devine el și ei una unitate: El al lor, și ei ai lui; el în ei, și ei în el. Prin credință în el sunt ei născuți din Dumnezeu și s'au împărtășit în viața și ființa, natura cea dumnezească, — în adevăr fii ai lui Dumnezeu.

2. Ce a hotărit Dumnezeu toate la aceasta: „Și ne-a rânduit din iubire, — „prin iubire mai înainte hotărit spre înfiere“. „Dumnezeu e iubirea.“ (I. Ioan 4, 8.) Astfel e propriuzis tot lucrul lui iubire. El iubește toate creaturele sale. Înse, că el este „iubirea“, nu împiedecă, că el este cel sfânt și drept, care urăște și pedepsește răul. Iubirea lui poate fi numai iubire sfântă. El nici nu ar fi, dacă nu ar fi cel sfânt și drept, care urăște și --

depășește răul, Dumnezeu cel dese-vârșit. Drept aceea, dacă Dumnezeu iubește, toți aceia, — afară de sângur omul Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, sunt păcătoși, îi iubește numai în Christos și prin Christos, cei ce cred în el. Iubirea lui către aceia, pre cari el mai nainte i-a ales, mai nainte rânduit, și i-a hotărît a-i numi fiii săi, este o deosebită: El îi iubește ca Părinte, — cum iubește un tată pre copiii săi, — ca Părintele dese-vârșit, Părintele ceresc, acela Părinte, care e „iubirea“, iubește pre fiii săi: El îi iubește ca pre fiii săi, — el îi iubește „în cel iubit“, — va să zică, precum îl iubește pre el, și cu aceea iubire, cu care iubește pre cel iubit. Cu aceasta iubire i-a privit el din vecinicie și iubit. În aceasta iubire și cu aceasta iubire i-a ales el nainte de întemeierii lumii, i-a rânduit și hotărît a fi și a se numi fiii săi. Aceasta iubire este sfântă, că ea este în Christos, cel iubit. Aceasta iubire este dreaptă, că ea este în Christos, căruia sunt ei dați, și care i-a rescumpărat lui-și și lui Dumnezeu, espiat, îndreptat și sfințit. Aceasta iubire e vecinică, că ea este iubire dumnezească și aceasta-i vecinică, ea este în Christos și el este vecinic. Ea-i neschimbabilă, că ea-i în acela, care este făcut pentru ea spre înțelepciune, dreptate, sfințire și rescumpărare. Este iubirea părintească cea dese-vârșită, sfântă, intimă, vecinică, neschimbabilă alui Dumnezeu către fiii săi.

„După plăcerea voiei sale.“ „Dumnezeu nostru este în cer, el poate face ce el vrea.“ (Ps. 115, 3.) Voia lui e nemărginită, — afară de sine nu are margine. Nimene nu poate zice către el: „Ce faci?“ Voia lui e atotputernică, el poate, ce el vrea, voia lui e voia sfântă, voia dreapta, voia bună, voia milostivă, voia îndurată, voia răbdătoare, — voia iubirii sale către toate creaturile sale, mai ales către aleșii săi dintre fiii oamenilor. Voia lui e cea bună, plăcută, dese-vârșită alui Dumnezeu (Rom. 12, 2.); cea mai prețioasă, mai feri-

cită, mai măreață și mai glorioasă, ce poate exista. În tot cazul facerea voiei lui este lui cel mai placut. Către aceasta facere mai plăcută alui Dumnezeu aparține nainte de toate alegerea fiilor săi spre fericie și hotărîrea mai nainte spre înfierea către el însăși. Către aceasta bună, dese-vârșită voia alui Dumnezeu și facerea ei, are el în veci cea mai mare bunăvoință.

3. Pentru ce făcu el toate acestea: „Spre lauda măririi charului său, prin care el ne-a miluit, ne-a făcut plăcuți în cel iubit.“ Dumnezeu face toate pentru sine însăși, spre lauda, mărirea, gloria și onoarea sa, — bunăvoința și gloria sa. Aceasta-i hotărîrea, senpul și ținta a tot lucrul său (Prov. 16, 4.), — mai ales inse tot lucrul său în privința aleșilor săi; — în privința planurilor charului său și a lucrării charului său pentru ei. Tot ce el este și ce trebuie să facă să sporească lauda, mărirea și onoarea sa, — cele mai de multe ori să face prin mărirea charului său, cu care miluiește el pre aleșii săi și-i face plăcuți și mai nainte i-a hotărît spre înfiere către sine-și în cel iubit. Cea mai mare onoare și mărire a lui, pentru care el în toți vecii va fi mai mult onorat și lăudat, este și rămâne mărirea charului său către ai săi în Christos cel iubit.

V. 7. „În care avem rescumpărare prin sângele lui, iertarea păcatelor, duple bogăția charului său.“ Apostolul vorbește în aceste cuvinte despre un „avem“ mare; — ne numește un conținut speciell, — ne spune, prin ce avem noi așa ceva, — cum o avem noi, și din care cauză avem noi.

1. El vorbește despre un „avut mare“; „rescumpărarea“. Ea este cea dintîi și mai de lipsă ce la fiicare om lipsește: Omul este legat la oaltă cu lanțuri nedeslegabile și nedespărțibil, spre stricăciunea și mizeria și chinul său vecinic. Este lanțul păcatului, a propriei sale stricăciuni și ființei sale rea; a cugetului său pămăntesc și trupesc, a poftei și patimei sale rea, — a înstrăinării

sale dela Dumnezeu, a firei sale nedumnezeiești și a ființei sale nedumnezeiești și a ființei sale contrare lui Dumnezeu. Cu acest lanț e el mai mult decât fâurit la olaltă: El este în el, în ființa sa, este propria sa ființă. (Rom. 7, 5. 8. 11. 13. 14. 18. 23. 24.) Este mai departe lanțul satanei și a lumei rea, (Isa. 61, 1; Luca 13, 16; Fapt. 26, 18; Ioan 16, 33; Gal. 1, 4; I. Ioan 4, 5; 5, 19; Iacob 4, 4.) care ne trage în rușine adâncă, în pierzare vecinică și de care nimene nu se poate pre sine scăpa. (Ioan 4, 4; 5, 4. 5.) Este înseși și legea cea sfântă și vecinică alui Dumnezeu, de care este fiecare om legat, „ca să o facă”, și de care a voi să se desfacă pre sine, numai stricăciune și pierzare vecinică și aduce. (V. Moisi 27, 26; Mat. 5, 17—19; Luca 16, 17; 21, 33.) Așatare este omul sub lege, obligat față de ea și legat de ea, că „blăstemat este tot omul, care nu rămâne în toate, ce sunt scrise în cartea legii ca să le facă.” (Gal. 3, 10.) Și în sfârșit, pentru că omul a călcat legea lui Dumnezeu, este el sub blăstemul legii, sub mânia lui Dumnezeu, și vinovat condamnă vecinică. (Mat. 3, 7—10; Luca 3, 7—9; Ioan 3, 36; Rom. 1, 15; 2, 5; 9, 22; Efes. 2, 3; 5; Col. 3, 6; Apoc. 6, 17; 11, 18; 14, 10; Mat. 7, 13. 21—28; 25, 41; Rom. 3, 8; 5, 16. 18; 9, 22; Fil. 3, 18—19; I. Tim. 6, 9; II. Petru 2, 1. 3; 3, 7.) De toate aceste lanțuri a păcatului și a stricăciunii, de robia lumei și a satanei, de ființa noastră rea, — de toate, câte desfac de Dumnezeu, de blăstemul legii și de pierzarea vecinică, — de legea cea ce ne condeamnă pre noi, trebuie să fim noi rescumpărați și scăpați. Legea este că-i sfântă, dreaptă, bună și spirituală (Rom. 7, 12. 14. 16.), și-i dată omului spre viață, — ca el în împlinirea ei să aibe viața întruînșă. (Rom. 7, 10; 10, 5; III. Moisi 18, 5; Gal. 3, 12.) Dară omul a călcat porunca cea sfântă și pentru aceea e stricat în toată ființa sa și e

sub blăstemul ei. (Gal. 3, 10.) Astfel să întâmplă, că porunca cea sfântă, care a fost dată omului spre viață, și avea să-l îndemne spre bine, — pentru că el deveni trupesc, — numai spre păcat îl mai îndemna, și-i deveni spre moarte și spre condamnare. (Rom. 7, 5. 8. 10. 13.)

Aceasta rescumpărare avem noi în Christos, cel iubit. El a câștigat-o, precând fu născut de femeie, și supus legeri, ca să rescumpere pre aceia, ce erau sub lege, ca noi sa primim înfierea. (Gal. 4, 4. 5.) „Christos ne-a rescumpărat de sub blăstemul legii, făcându-se blăstem în locul nostru.” (Gal. 3, 13; Mat. 20, 28; Marc 10, 45; I. Tim. 2, 6; Tit. 2, 14; I. Cor. 6, 20; 7, 33; Fapt. 20, 28; Ebr. 9, 12—14; Rom. 3, 24; I. Cor. 1, 30.)

2. El numește un conținut special a aceluia: „Iertarea păcatelor.” Două rele mari, — din cari nici una nu o poate omul de sine delătura, — împiedică fericirea lui, împărtășirea lui cu Dumnezeu, și o înfiere cu Dumnezeu: Păcatul, și vina păcatului. Păcatul este în el, iar vina preste el este. Este foarte sigur, de are omul să fi fericit, să ajungă în societate cu Dumnezeu și la înfiere către el, că el trebuie să fie pe deplin eliberat de toate stricăciunea păcatului său. El trebuie să fie de toate păcatele sale curățit și de tot sfințit. — El trebuie să fie de nou născut, — să se împărtășască iarăși naturei, vieței și ființei dumnezeiești. El trebuie să fie format în chipul lui Dumnezeu, — în cugetare asemenea lui, (Ebr. 12, 14.) Dară cea dintâiu, ce trebuie să se facă omului vrednic de blăstem și condamnare, — nu este reînnoirea inimii sale, — ci îndepărtarea vinei păcatului său. — Însăși Dumnezeu trebuie să creeze pre om, să-l renască, să-l reînnoiască, să-l curățască, să-l spele și să-l sfințască; dară nainte de a putea el face aceasta, trebuie să îndeperte vina păcatului său. — Omul este pentru păcatul său și pentru stricăciunea păcatului despărțit de Dumnezeu, dară pentru vina păcatului său

este el sub mânia și blăstemul lui Dumnezeu. Pentru aceea, până când vina omului nu este depărtată de el, — îi rămâne Dumnezeu lui un foc mistuitor.

Dacă dară vorbește acuma apostolul despre rescumpărarea prin Christos, atunci gândește el mai înainte la îndepărtarea vinei, adică, la „iertarea păcatelor.” Este foarte sigur, că el a venit, ca să iee păcatele noastre (I. Ioan 3, 5), nu numai vina noastră. Este foarte sigur, de are el să facă pre poporul său fericit, — atunci trebuie să-l facă fericit de toate păcatele sale, nu numai de vina sa. (Mat. 1, 21.) Este foarte sigur, că sângele lui Iisus Christos ne face curați de toate păcatele, nu numai de toată vină! Dară cu toate acelea este întiul său lucru espiarea, adică delăturarea păcatelor. „Rescumpărarea prin sângele lui”, este mai înainte rescumpărarea de vină, „iertarea păcatelor.” „D-zeu era în Christos, și a împăcat lui și lumea, nesocotindu-le păcatele lor, și ne-a îndreptat cuvântul împăcării.” (II. Cor. 5, 19.) Acesta a fost întiul lucru alui Christos. — Pentru că aceasta s'a făcut, zice Pavel, „noi ne rugăm în locul lui Christos, ca se vă împăcați cu Dumnezeu.”

Lucrul reînnoirii, a curățirii și a sfințirii precum și lucrul espierei vinei noastre încă să descrie Mielului lui Dumnezeu, dară el face acest lucru prin cuvânt și prin sf. Duch, și nu fără de acestea. Espiarea și delăturarea vinei noastre înse, care trebuie să se întâmple înainte de a se putea întâmpla lucrul restabilirii, este sângur lucrul său. „Rescumpărarea făcută prin Christos” este dară mai întâiu delăturarea vinei noastre. Dacă s'a întâmplat aceasta, atunci urmează de sigur, — nimic nu-i mai stă în cale, — reînnoirea spirituală și deplina restabilire a omului.

Pentru aceea, ce are păcătosul mai înainte de a căuta la Christos, este delăturarea vinei sale, iertarea păcatelor sale. Cu delăturarea vinei înse

pune Dumnezeu totodată și delăturarea păcatului, a iertării păcatului, a restabilirii și reînnoirii omului întreg; așa că, unde este iertare, acolo să dovedește și viața nouă în sfințire și în ascultarea și urmarea lui Iisus. Curățirea de păcate nu poate nici odată fi despărțită de iertare, — și nici iertarea păcatelor de curățire. Nici odată nu poate omul avea iertarea fără de curățirea, nici curățirea de păcate fără de iertarea păcatelor: „La Domnul este iertare, ca să fie temut.” (Ps. 130, 4.) Pe lângă toate trebuie să cauți tu mai înainte pre Iisus ca mijlocitorul și împăcătorul tău, ca ștergătorul și delăturătorul vinei tale, ca îndreptățitorul tău; iar apoi totodată ca eliberatorul de toată stricăciunea păcatului, ca reînnoitorul tău, ca sfințitorul inimii tale, a cugetului spiritului și ființei tale întregi.

va urma.

Servul.

Dela Christina Roy.

(Continuare.)

Veni iarna. Era în vremea carnavalului (câșlegi). La Petraș să făcea mari pregătiri pentru nuntă. Mama avea mâinile pline de lucru, tata avea capul plin de năcaz, Evea avea inima plină de bucurie și nădejde. Cu Sameo n'a vorbit de astă-toamnă nimene, ca și când nici nu ar fi aici; abea că-i mulțameau la salutarea lui. Numai sora cea mai tină vă vorbea cu el într'ascuns. Ea avea un năcaz. Unul, pre care ea îl voia, a pețit-o, dară la părinți nu le plăcu de el, și acuma voia să se căsătorească și își luă pre alta. Ea rămase părăsită, și o atrăgea către fratele cel părăsit, respins. Adeseori venia ea la el în cămara, unde locuia el acuma.

El s'a învățat la Ondrașic a ciopli linguri; așadară cioplea el sirguincios, și ce-și câștiga prin aceea, dădu mamei pentru lumină și sare. El mergea mai departe la bătrînul David. „Învață numai!” zise acesta,

„tu vei avea încă odată o prăvălie, atunci îți va fi de folos.“

În fiecare seară era el la Ondrașic, și acolo uita el, că ar fi sângur în lume; în aceasta casă 'i era lui totdeauna ca într'un paradis. Aici cunoșteau mai bine adevărul dumnezeesc. Ei o înțelegeau, ce o bucurie era în inima fecioarei Maria, când cântau buzele ei: „Sufletul meu mărește pre Domnul, și spiritul meu să bucură de Dumnezeu, Mântuitorul meu!“ În inima lor fu Christos născut. Întâia-dată au prăznuit ei Crăciunul cum să cuvenia.

În aceasta iarnă s'a întors și femeea lui Podhaischi napoi. El a rugat-o prin epistolă, și ea veni, veni în fapt! El nici nu știa, ce să-i facă de toate, atât de voios era. Ea însăși nu mai putea cuprinde, că pentru femeea unui bețiv este cu puțință așa o fericire pe pământ.

Ea află pre bărbat atât de regulat, cum nici când nu era mai înainte; că când s'a măritat ea după el, era el deja un beutor. Soacra era bună, copiii sănătoși și dragălași, căsuța curată, cămăra bine grijită pe iarnă. Podhaischi își câștiga pâinea. Ea încă aduse câțiva floreni din câștigul ei, plăti bucuross, unde era încă datorie, cumpără pentru soacra, pentru copii și bărbat haine; ea însăși a fost în abundență provăzută cu haine. Apoi cumpără ea vase pentru bucătărie. Oh, ce frumos să vedea acuma acolo! Și, ce era lucrul principal, ea veni cu o inimă doritoare. Dacă cineva asculta voios cuvântul lui Dumnezeu, atunci era ea, și ea 'i ajunse pre mulți, și pre alții 'i întrecu. Oh, 'i era ușor, a crede în Dumnezeu și a iubi pre Fiul său Iisus Christos, care a făcut o așa mare strămutare în viața ei. Și când apoi sâmfți iubirea lui Dumnezeu în inima ei, atunci nu tăcea despre aceea. Ea avea rudeni, prietine, cunoscuți; Dumineca era casa ei acuzi plină, și Method trebuia să le cetească. Acuzi îl cheamau și în alte căși a-i cerceta.

„Method, mi se pare, rândunele încep a se aduna!“ zise odată Samco.

„Tu ai vorbit atunci în păduriță, că întreaga noastră comună ar trebui să se adune așa și să țină o oară de rugăciune, și că noi ar trebui să începem cu aceea, încă o să ajungem aceea.“

„Cu greu, Samco. *Poarta e strîmtă, și calea e îngustă, care duce la viață; și sunt pușini, cari o află.* Dară aceea nu face nimic; noi vom arăta oamenilor calea, și dacă nimene n'ar voi să urmeze Domnului Iisus, el zice: „Urmează-mă tu!“ Noi 'i vom urma, așa-i?“

„Da, Method, după el, și odată a fi la el!“

În aceea săptămână purtau alui Ondrașic lemne pentru casa lui Method; pe primăvară să se apuce la zidit. Atâta cât era numai cu puțință, pregăti el toate, cărămizi avea el de ajuns, încă și piatră pentru temei. Și ardezia pentru acoperimânt lor aduseră, când aveau vreme și o puseră la Ondrașic. Din pădure aduseră lemne oblețe, din ele făcu Method, când avea vreme stâlpi; el voia să îngrădească toată posesiunea sa.

Deodată căpătără alui Ondrașic o veste neașteptată, tristă. Fiica lor Ana scris, că bărbatul ei să îmbolnavi de ochi, și că medicul i-a ordonat, a se întoarce îndată acasă, dacă nu vrea să orbească de tot; trebuie să se facă îndată pe cale, îndată ce iasă din ospital. Aceasta era o veste tristă; cât de greu ar fi suferit ei mai înainte sub ea! Acuma, când să puteau ruga, ziseră ei numai: „Lui D-nezeu încrezut! Dacă el ni-a lăsat-o, trebuie să o purtam.“

În aceeași săptămână, când să pregăteau la Petraș pentru nuntă, la care ei pentru formă învitară și pre Ondrașic, în aceea săptămână veni ginerele bolnav și fiica îmbolnăvită de cale acasă. Dorca nu putu merge ca drușcă (însoțitoarea miresei la cununie); era acasă destul și peste destul de lucru. De nu ar fi fost

Method, ei nici nu puteau găta și nu s'ar fi putut cu nimene vorbi.

Fieca Ana să minuna, cine ar ajuta atât de bine pre părinți. Atunci îi povesti Dorca și mama, ba încă și tata ei, ce un serv le-ar fi trimis lor Dumnezeu în casă. Și Iosif, bărbatul ei, să minuna de aceea, numai zise el: „Glasul lui mi se pare așa cunoscut, ca și când l-ași fi auzit eu vr'odată undeva.“

„Cine știe, oare nu vă veți fi întâlnit vr'odată deja; noi nici nu o știm, de unde-i el. El nu vorbește nici când despre sine; dară din aceea, ce el spune; putem cunoaște, că el a văzut multe în lume.“

VA URMA.

DIN FĂURIE.

Decând s'a deslântuit oceanul cel furios a războiului au trecut șasa luni și noi suntem doară abea la mijloc ajunși; deși am dori, ca să fie de mult în cămara vechiturilor. Câți dintre aceia, care ni sunt nouă iubiți, au căpătat răni, câți au căzut pe câmpul de onoare, câți s'au îmbolnăvit și au și trecut mulți din asta viață, câți au ajuns în țări streine ca prizoneri, și mai câți au să meargă la arme, și câți sunt de aceia, cari nici nu au mers, și nici nu pot merge la arme: pre unii 'i oprește una, pre alții alta.

Decând am scris ceva făcând amintire despre cei de dincolo de baltă, am și căpătat un răspuns, ba două. Frații nostri de acolo amintesc, că ei s'au și înștiințat îndată la consulat, dară nu putea, și nici nu pot veni. Noi cu aceasta suntem îndestulați. E bine, când tot omul își face frumoasa sa datorință. De cumva am făcut cuiva ceva neplăcere, cerem scuză.

Este, că dacă cele multe mii de oameni, care 'i are patria noastră din-

colo de Ocean ar fi acasă, noi am putea-o omenește zis, mai bine purta. Că apărarea patriei din coliba și de lângă cuptorul cald nici nu-i așa greu; dară cei ce stau acolo ca un părete viu cu armele în mână, ca noi cei de acasă să putem în liniște petrece și nu o am pățit-o încă ca mulți alții, cari au părăsit toate ale lor și așazis numai cu viața în mână au scâpat, aceea numai milei nespuse alui Dumnezeu o putem mulțami.

Unii încă zic, că războiul numai dela diavolul este și este lucrul diavolului. Insece aceea ar trebui dovedit. Noi știm pre dreptul Iov, că el fu atacat de diavolul, dară nu fără de invoirea lui Dumnezeu. Următoarele cuvinte, care le-am găsit în „Wahrheitszeuge“, ne vor da câtăva lumină la aceasta: „Războiul ni l-a trimis Dumnezeu; de asta să ne ținem tare. Franța ne-a amestecat supa, Sirbuțul a pus sub ea focul, Rusia ne-a pus-o pe masă, și capul bucătăriei este Englezul. Aceasta o știm noi cam bine, cum s'a întâmplat omenește. Dară ei toți sunt unelte în mână celui Preainalt. Și ei gândesc a o face rău cu poporul nostru; dară Dumnezeu gândi a o face bine.“

Poporul nostru n'ar fi mai putut mult suporta zilele cele bune ale păcei, fără ca să nu-și iee pagubă pentru totdeauna la sufletul său. Anul trecut (1913) zise un general pios în cerc încrezut: Dacă pacea mai ține zece ani, atunci e poporul nostru fără de nădejde ruinat. Noi am făcut un progres măreț. Toate au înflorit: economia, industria, comerțul, știința, artistica. Numai una merse napoi în generalitate: temerea de Dumnezeu. Și păcatul în modul său cel mai scârbos a făcut pagube îngrozitoare. Și desbinarea pozițiilor fu tot mai rea. Am fi putut oamenilor vesti evangelia în limbi omenești ori îngerești; ei nu voiau să se pocăiască și ajunsera tot mai departe dela credință. Deci a trimis Dumnezeu în mila sa biciul războiului. Și numai acuma o

observăm noi binișor, lângă care adânc am fost stat... Acuma s'a sculat un profet mare între noi, și Dumnezeu a cercetat cu milă pre poporul nostru. Acest profet este războiul. Și acuma ne dă Dumnezeu biruință preste biruință, ne revarsă cu biruință... Problemei sale de războiu să arată poporul german creșcut. Oare putea-va acest popor a reformatiunii să deslege problema cea foarte mare a păceii sale? Doamne, dă-ne aceasta și ne dă pe lângă biruința asupra vrăjmașilor nostri o mai mare biruință preste noi înșine!"

* *

În Franța încă mai sunt oameni, cari nu au fost ca d-l Poincaré la masă la Țarul, cari nu, ca foile înriuroare parisiane, câștigă la alianță, acăror soarte personală nu atârnă de soarta Rusiei, și acăror minte rămâne clară pentru concluzia logică. Acestor franțuzi nu le poate fi flegăduința, că Franța să se jurtrească purtând jelea până-n capăt pentru Rusia, un temeiu îndestulător spre liniștire.

Li s'a pus nainte un articol minunat de frumos din „Times“, care dovedește „decisiunea britică“. „Ori ce s'ar întâmpla la Vest (apus)“, să spunе aici, „Rusia și noi vom continua războiul și, dacă-i de lipsă, douăzeci de ani“. Apoi, după cum o facu d-l Asquit, să descrie starea industriei și a comerțului germană în colori întunecoase, și să asigure, că aceasta situațiune va ținea, pânăcând Germania nu dă afară teritoarele ocupate și „va fi plătit o despăgubire covenită“. Cu ce rezultate o fi cetit franțuzii aceste vorbe îndrăznețe ale unui lăudăreț englezesc, care-i așa guratic, pentru că știe Anglia departe de suferințele războiului! Douăzeci de ani sunt o vreme lungă, când armata vrăjmașă stă în mijlocul țării. Nu, nici votul lui „Times“ nu-i prea potrivit, a nimici pesimismul, care s'a ivit în Franța.

* * *

Către excesele în Belgia scrie Missionarul Gsell din Bazel în „Frankf. Warte“: Nouă oamenilor misiunii ni ținuta cea brutală și crudă o poporului belgie prea bine cunoscută din modul administrației colonială belgică în anii trecuți. Era în anul 1909, când merse un strigăt de indignare prin lumea missionară despre infamiile, care fură comise de belgieni cu poporațiunea cea neagră fără de apărare în statul Congo. Indigenii fură în mod nemai auzit siliți la lucru de robi și la liferarea cauciucului, așa că țarinile lor nu putură fi lucrate și deveniră la foamete. Pe lângă șila de lucru fură folosite corbaciuri de calul nilului și femeile și copiii fură ca de pedeapsă închiși, ca bărbații să fie îmboldiți la aducerea de cauciu la Compania belgică, dela care defaimatul rege Leopold își luă banii păcatului. Missionarița Banks trebuia — numai să arintim un caz — să vază, cum fu o neagră bătută de sângera, pentru că a pierdut dintr'o corfă una din cele opstprezce mâni omenesti tăiate, cari trebuiau arătate la postul militar ca dovadă, că ostași la executarea taxelor de cauciu s'au arătat destul de curagioși! Să știe, că la mii de negri, și la copii, fu tăiată mâna dreaptă, pentru că nu aduceau belgienilor deajuns cauciu. Atnci au fost misiunile evanghelice sângurii strigători în luptă.

Acuma înse vine mâna lui Dumnezeu preste Belgia: Toată vina să răzbuună pe pământ, și aceea vină, comisă față de indigeni!

În tot cazul ar fi bine, dacă statul Congo belgie în Africa ar veni Germaniei. Dreptate germană și spirit întreprinzător german de omenie ar putea ajuta țara și popoarele ei, și noi missionari germani încă am ajuta acolo și ne-am face datorința față de Dumnezeu, de patrie și de acele popoare fără de sprijin!

◆◆◆◆◆
LECTIUNI DE DUMINECĂ.
 ◆◆◆◆◆

Duminică, în 7. Februarie.

6. Rut alege pre adevăratul Dumnezeu.

Rut 1, 1—22.

Cuvânt de aur: „Poporul tău este poporul meu, și Dumnezeul tău este Dumnezeul meu.” Rut 1, 16.

După ce am văzut noi în lecțiile din urmă pre Judecătorii lui Israel și funcțiunea lor, cum au condus și judecat ei poporul și cum l-au scăpat din mâna vrăjmașului de câte ori era apăsător pentru păcatul său și a suspinat către Dumnezeu cunoscându-și vina. Astăzi cetim noi despre așa ceva din vremea Judecătorilor, ce în aceea carte nu prea găsim, adică că în Israel să fie fost așa lungă vreme de foamete. Dară noi vedem pre Naomi, soacra Rut-ei, cum ieși din cauza foametei cu bărbatul și fiii ei merșeră în pământul Moabului unde trăiră mai multă vreme în pace. Acolo muri bărbatul ei, și acolo să căsătoriră fiii ei și și muriră acolo. Naomi (cea plăcută) trebuie să fie fost o mamă gingașă și o soacră excelentă. Când ea după moartea fiilor ei vrea să meargă napoi în patria ei vedem, că nurorile ei vreu să meargă cu ea. Ele s'au dat cu soacra și mai vreu să meargă cu ea, decât a rămânea la casa părinților lor. Ele plâng și nu să pot despărți de iubita soacră, care le era mai iubită ca mama lor. Inse după mai multă îndemnare o lasă una și merșe plângând, dară Rut nici de cum nu să putu despărți. Ea mai avea afară de iubirea către soacră o altă iubire, și aceasta o căpătă ea prin soacra ei: era iubirea către D-zeu. Ea s'a învățat dela soacra ei a prețui și a iubi acela popor a soacrei și pre acela Dumnezeu a ei. Multor soacre ar putea fi Naomi o pildă bună și multe soacre s'ar putea ascunde rușinate fiind de ea. Multe soacre nu pot trăi la olaltă cu noarele lor și pre multe

nore le împing soarele în nefericire. Rut zice: „Unde tu mergi, merg și eu și poporul tău este poporul meu și Dumnezeuul tău este Dumnezeul meu. Fericită Rut, tu ai crezut tare în Dumnezeu și el ți-a respălătit după credința ta. Astfel deveni Rut străbuna lui David. Dacă noi avem așa o credință, devenim nu numai rușinatele lui Iisus, ci frații și sorele lui.

—

Duminică, în 14. Februarie.

7. Chiâmarea lui Samuil.

1. Samuil 1. 21—28; 3, 11—21.

Cuvânt de aur: „Vorbește, Iehova, că ascultă servul tău!” 1. Sam. 3, 9.

Pe vremea Judecătorilor au fost oameni diferiți, cari au servit lui Dumnezeu și la popor cu diferite rezultate și săntăminte. Între acești Judecători era și Elic, care totodată era și preot. Noi îl aflăm pre el ca un om la locul său; dară fiind el mult ocupat cu altele și alții, a părăsit controlarea propriei sale familie. El fu pentru aceasta muștrat de Dumnezeu, dară el a fost om slab ca noi, că și noi am vedea mai iute greșurile altora, decât păcatele proprii sau ale fiilor nostri. El fu inșe pentru aceasta cu tot cu fiii săi pedepsit de Dumnezeu. Dară și dacă Dumnezeu are de gând a depune pe unul, să îngrijește mai nainte, a avea altul în loc. Dumnezeu dădu Hannei la cererea ei fierbinte un fiu, și ea după votul ei făcut lui Dumnezeu îl aduse lui Dumnezeu din mulțămilită că 'i l-a dat și-l jertfi lui. Dumnezeu nu respinse aceasta jertfă, ci el în îndurarea sa o binecuvântă și deschise de timpuriu urechia lui Samuil ca să asculte la glasul lui Dumnezeu. El și căpătă însărcinarea, ca să spună lui Elie o veste jalnică, care o și implini. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că poporul cunoscuse, că Samuil este un profet mare, și și aceea ne spune, că cuvintele lui Samuil nu erau ca niște bolborosiri, ci erau cu efect, și nu fură deșerte. Astfel Dumnezeu își pregătește din

copii mici și neînsămnați niște servi scule puternice pentru lucrul și împărăția sa. Oh, de ar fi în școlăle noastre mulți astfel de Samuili, cari să asculte din tinăreț de glasul lui Dumnezeu și să lucreze în adunarea sa cu mare rezultat.

Duminecă, în 21. Februară.

8. Moartea lui Elie și a Fiilor săi.

I. Samuil 1, 1—15.

Cuvânt de aur: „Fiți făcători cuvântului, iar nu numai ascultători, amăgind pre voi înșivă.” Iacob 1, 22.

În rândul trecut am auzit noi despre tinărul Samuil, care trebuia să prezică lui Elie și fiilor săi ruinul lor, astădată aflăm, că cuvântul lui Samuil avea sunet în Israil și ei să sculară la luptă contra Filistenilor, cari făcuseră multe neplăceri lui Israil. Poporul să înșiră la luptă și căzură mai întâi ca la 4000 de bărbați dintre ei. Acuma să sfătuiră să aducă cu ei și chivotul, ca astfel după părerea lor să fie cu ei Dumnezeu. Dară și dacă făcură ei o așa mare strigare de se spăimântară Filistenii, totuși n'a fost Dumnezeu cu ei, și îmbărbătându-se Filintenii uciseră vr'o 30,000 din Israil, și între aceștia și cei doi fi ai lui Elie căzură. Acuma s'a împlinit cuvântul și voia lui Dumnezeu cu casa lui Elie și lupta să gătă cu paguba lui Israil, în care și chivotul fu luat dela ei. Auzind Elie căderea fiilor săi și paguba poporului, de spaimă căzu de pe scaunul său și-și rupse grumazul. Noi vedem, Dumnezeu nu se lasă batjocorit și își împlinește cuvântul său. Învățătura noastră încă să fie aceea, ca să nu fim numai ascultători, ci și împlinitori, că numai așa vom fi înțelepți înaintea lui Dumnezeu.

Duminecă, în 28. Februară.

9. Samuil, conducătorul cel biruitor.

I. Samuil 7, 3—17.

Cuvânt de aur: „Până aicea ne-a ajutat Iehova.” I. Sam. 7, 12.

Din aceea vreme, când Israil fu bătut înaintea Filistenilor trecură mulți ani, ca la douăzeci, și poporul lui Israil sămți apăsarea vrăjmașului. Acuma își găsi Samuil vremea sosită a îndemna pre popor, a se întoarce cu toată inima la D-nezeu și a nu căuta ajutor la idoli, ci a se curăți de ei. Israil urmă sfatul lui Samuil, să desfăcu de Baali și Astartee și se întoarse la Dumnezeul cel adevărat. Acuma îi adună Samuil la Mișpe, acolo îi judecă, aduse pentru popor jertfă și să rugă pentru popor. Filistenii auziră, că Israil făcu o adunare poporală și și ei să adunară contra lui Israil, socotind că ei sunt domnii, și că cum de îndrezește Israil a face așa ceva fără de știria Filistenilor. Ei să ciocniră și în asta luptă ieși Israil ca biruitor, dară numai prin încrederea sa în Dumnezeu. Ca de amintire la asta mare biruință nu-și căută Samuil a sa onoare, ci arădică a piatră de amintire și dădu mălțămită lui Dumnezeu, zicând: Până aci ne-a ajutat Dumnezeu. Și noi avem vrăjmași mai răi ca Filistenii: este diavolul cu toată oștirea lui de păcate. Nici noi nu putem altcum învinge păcatul, decât numai prin credința în Domnul nostru Iisus. El este Samuilul nostru, care ne duce la biruința preste păcăt, moarte și iad, și ne conduce în patria cea fericită, unde în veci nu vom mai avea lupte cu păcatul.

Pentru Duminecă, în 7. Martie.

10. Ungerea lui Saul ca rege.

I. Samuil

Cuvânt de aur: I. Petru 2, 17.

Oile Domnului Iisus.

Domnul Iisus pre învățecii săi, cari au crezut în cuvintele lui și lăpădând toate i-au urmat lui, i-a numit ca oi, adecă, că aceia, cari într-adevăr cred într'însul, cu inima și nu

cu gura, aceia dobândesc dela Dumnezeu așa natură, precum este a oilor. Și pentru aceea o fi bine despre aceasta numire a Domnului a cugeta, ca să cunoaștem cum e natura oilor.

Oile sunt în șirul dintiului după natura lor unite, mai ales dacă vine ceva piericel asupra lor, nu fug dela olaltă, ci mai mult la olaltă să strâng și să lipesc de olaltă. Și învățaceii Domnului Iisus sunt așa pe lângă natura, care o dobândiră dela Dumnezeu prin sâmul renașterea, care este iubirea cea sinceră, adevărată, care tot mai aproape și mai aproape trage la olaltă membri în comunitate. Și unde aceasta lipire de olaltă nu este, acolo lipsește natura cea dumnezească, iubirea, și acela popor nu e mai mult învățacel al Domnului Iisus, ci a lumii.

A doua oară sunt oile de o natură iubitoare de pacc, ele nu să mușcă una pre alta, ci pase frumos, și iarăși să odichnesc frumos la olaltă. Așa și învățaceii Domnului Iisus pase pe pășunea cea bună a evangheliei; nu să mușcă unele pe altele cu cuvinte vătămătoare, că aceasta este împotriva naturii lor, aceasta ele nu o pot face, că iubirea, sub acăreia stăpânire stau, nu îngăduie aceasta. Și acela popor, sau membri a comunității, cari să mușcau unii pre alții cu cuvinte vătămătoare, nu sunt oile lui Christos, ci ei după natura lor să asămănă prin Scriptură ca porcii, și aceia formează o turmă, dară pecând mai frumos ar paste la olaltă, să mușcă unul pre altul, iar sberătura cea dureroasă acelu mușcat să poate adevseori auzi între ei. Sub acărei naturi putere stai tu iubite cetitor, sub natura de oaie, care e cea dumnezească, sau sub a porcului, care e a lumii?

Mai departe sunt oile după natura lor desinteresate. Ele nu-și trăiesc lor, ci stăpânului lor. Ele precum să nutresc zilnic, așa dau și laptele, și pe lângă nutramântul cel mai slab

dau, firește că numai puțin. O parte a nutremântului folosit susține viața oilor, iar cealaltă parte să preface în lapte și lână și aceasta o dă stăpânului, firește că stăpânul are să mulgă și lână s'o tungă. Tot așa este aceasta și cu oile Domnului Iisus, cari s'au făcut părtași dumnezeesței natură. Ei iau zilnic din mâna bunului Dumnezeu după lucrul lor, rezultatul aceleia, din care o parte întore spre susținerea vieții lor, dară o parte o dau afară pe sama stăpânului lor, tocmai așa ca oile, dupăcum o capătă, așa și dau afară partea cuvenită Domnului. Când au mai bogat venit, dau mai bogat, și când e câștigul lor mai slab, atunci mai puțin dau. Dară necontentit din toate câte le vine dau regulat partea cea cuvenită Domnului; pentru că ei sunt oile Domnului Iisus, și ei nici nu pot altcum, aceasta stă în natura lor tocmai așa ca la oi. Și ei știu aceea prin credință, că dacă ei nu fac aceasta, atunci două feluri de rele vin: una-i aceea, care-i și la oi, dacă nu să mulge laptele regulat, atunci acela tot va scădea așa și acolo, dacă partea cea cuvenită Domnului nu să dă de regulă afară din venit, atunci Domnul retrage binecuvântarea și venitul va scădea, și cealaltă parte a răului este, că așa unii ca cei sgârșiți nu vor putea moșteni împărăția lui Dumnezeu, că ei nu sunt oi, și pentru aceea nu au aceea natură, ci ei au natura porcească, cari cu lăcomie mănă toate câte le capătă, de care să și îngrășă, dară în toată viața nu dau la nimene ceva, ci numai după moartea lor, așa și cei sgârșiți, cari nu să înfioră a se tăvăli în tina cea necurată, puturoasă a sgârceniei cu gândul, că dăpoi 'oi da și eu niște coroane (ori pițule) la sfârșitul anului, ca să fie și al meu nume pe lista dătătorilor, dară nu de acela sâmt îndemnați, ca să ajute cu filerii lor cauzele împărăției lui Dumnezeu dela începutul până la sfârșitul anului necontentit, ca aceea să nu suferă scadință, ci să se zidească necontentit

și să înainteze, ci numai ca să se vadă, că și ei au dat.

Oile după natura lor nu numai lapte dau în toată ziua, ci dau și lână din timp în timp bogată.

Așa și oile Domnului Iisus din vreme în vreme, când au mai bune venituri, încă pe lângă dăruirea curgătoare, mai dau daruri deosebite pentru sprijinirea împărăției lui Dumnezeu.

Iubite cetitor al „Adevărului“, tu de care turmă te asemeni, către turma oilor desinteresate, dăruitoare de lapte și lână, sau către turma de porci, aceea o spune natura ta, care să descopere în faptele tale. Dacă este în tine natura oaiei, atunci tu ești un dăruitor credincios și ești gata, dacă o pretinde lipsa atât pre tine, cât și toate câte ți-a dat bunul Dumnezeu a jertfi pentru sprijinirea lucrului împărăției lui Dumnezeu. Pânăcând din contra dacă nu faci aceea, atunci natura porcului este în tine, (iubitul cetitor ierte această exprimare grosolană) care strigă, sbiară dacă numai puține fire de păr să smulg de pe el.

Peste dătătorul credincios totdeauna s'a revărsat binecuvântarea lui Dumnezeu și se va și revărșa, că aceasta este scris: „Dați și vi se va da.“ Și dăruitorului nu nu mai că venitul i-a fi mai bun, dară el are și pace cerească, bucurie adevărată în inimă. Și așa o comunitate (adunare), care are membre dăruitoare, aceea-i ca împărăția cerului; dară comunitatea membrilor sgârceți e ca un iad, între aceia domnește pisma, ura, presupunerile rele, cari neconținut aduc tulburare.

Uitați-vă la lista dăruitorilor, și veți vedea, că dăruitorii credincioși sunt de regulă oameni blânzi, umiliți, iubitori de pace. Dară aceia, care-s cu gura mai mare, la cari le place a face năcaz și tulburare, aceia de regulă sunt cei sgârceți, acărur nume numai atunci vine pe listă, când îi vremea de arătate, că cine a dat și oine nu.

Înțeleptul Solomon la aceea ne învață în Cântarea Cântărilor a 2-lea capitol 15-lea vers, că: prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, ce strică viile, că viile noastre înfloresc. Aceștia sunt accia, cari cu viclenie, cu inimele lor sgârceite voiesc să fie între poporul lui Dumnezeu, între oile Domnului Iisus, unde numai pagubă fac, tocmai ca vulpile în vii, când acelea înfloresc. Pentru aceea trebuie acelea prinse, și trebuie păfugate din vie; nu-i iertat a le suferi acolo, ca să facă pagubă.

Sgârceitul pentru aceea nu dăruiește, că e necredincios și nu crede Scripturii, nici Domnului Iisus. El de aceea să teme, că dacă dăruiește, va suferi lipsă. Dară cu amar să înșală așa suflet, că aceea ce el nu dă afară din venitul său de bună voie, din iubirea către Dumnezeu, aceea să ia dela el pe altă cale, sau prin morb, și aceea trebuie să dea pe medicamente, sau îi piere (moare) vr'un animal, sau pe altă cale trebuie să dea aceea afară (unii dau în gloabă), dară aceea de sigur să ia dela ei, și aceasta aduce de regulă bănat, durere, chin și amărăciune în inima lui. Pânăcând dacă de bunăvoie dă din iubire, aceea-i câștigă lui bucurie.

Ca să putem fi scăpați de toate astfel de amărăciuni, să ne silim a devenit, creștini credincioși, să dăm regulat din venitul nostru partea cuvenită Domnului, ca într'adevăr să se vadă pe noi, că suntem oile Domnului Iisus, și el e păstorul nostru.

... s ...

Războiul universal.

În războiul de mare întindere în săptămânile din urmă nu s'a întâmpnat ceva schimbare hotărâtoare. Dară lupta ține neconținut, și încă cu pauze mai mici în tot locul. Știm, că aceste linii sunt foarte întinse. În Franța și Belgia cam 300 chilometri. În Polonia rusască încă cam 250, dela granița Galiției în jos și apoi spre răsărit, apoi spre miazăzi-răsărit.

întigându-se, în Bucovina până la hotarul român cam 250 Km. Apoi linia de miazăzi, sau hotarul Sirbiei. Mai departe luptele turco-rusești în ținutul Caucaziei și liniile de luptă turco-engeleze în ținutul cananului Suez. Ne putem dară închipui, că în așa mari teritoare ce pustiire să poate întâmpla în oameni, armature și ici-colea în sate și orase.

Garmanii în Franța și Flandra au bătut napoi, cu puțină excepțiune, mai în tot locul atacurile vrăjmașului, și în unele locuri au și înaintat. În Polonia-rusască au trecut de Lovicz, ba au trecut și preste riul Bzura și apasă pre ruși spre Varșovia. Dela Lodz în jus spre miazăzi-răsărit încă stau tare cu trupele noastre. Deasemnea și trupele noastre în Galiția apuseană au bătut napoi atacurile rusești și fac atacuri din cetatea Przemysl, cu care neconținut slăbesc vrăjmașul.

Trupele rusești au făcut probe înoite a trece preste carpați în Ungaria. În Zemplin i-a bătut napoi trupele noastre și Galiția. În comitatul Ung au străbătut rușii până dincolo de Csonotos la Sólak, dară aici i-au atacat trupele noastre; la care ei s'au întors napoi până la Csonotos. Acolo din nou s'a început lupta, care s'a gătat cu biruința trupelor noastre și rușii au fost siliți a se retrage dincolo de Csonotos.

Că nu s'au facut ciocniri mai cu mare rezultat, la aceea să poate găsi cauza și în umblarea vremii, că în săptămânile din urmă a plouat mai fără încetare, zăpada e mare și drumurile au devenit atât de neumblate, că pentru transportarea tunurilor și a muniției s'au făcut ici-colea cu neputință. Ba în unele locuri sunt și înundări, din urmarea căroră și umblarea pe picioare s'a făcut grea. În Polonia-rusască și viforele cu zăpadă au împiedecat înaintarea germanilor și așa pe lângă toată opintirea, a mers treaba mai mereu. Dară firește tunurile au lucrat. Focul, fumul și puci-oasa a umplut prin mulțimea lor

aerul cu aceea bubuire înfricoșată a tunurilor și șuierale glonțurilor, de acăr muzică infernală să scutură nervii.

Înse multe așa scene s'au întâmplat în aceste zile, pre cari și închipuirea abea ar fi îndrăznit a le gândi. Spre pildă: în Franța lângă Flirey a fost lângă șantul germanilor un șant gol, pre care aceștia nu l-au ocupat. Înse au venit franțuzii și s'au aruncat în șant. În aceea clipă au explodat germanii acest șant și toată trupa franțuză s'a nimicit.

Cine știe, câte de asemenea cazuri s'au întâmplat în mai mică măsură? Numărul prizonerilor încă crește din zi în zi. Cam 1.200.000 poate fi numărul lor, din cari prizonerii sunt cei puțin 500.000 ruși. În celelalte 700.000 ar fi franțuzi, englezi, belgieni, sirbi, germani și austro-ungari.

Regina Olandiei a scris cu mâna proprie epistole la femeile domnitorilor din Germania, Anglia, Belgia, Rusia și a președintelui republican din Franța, ca să înduplece pre bărbații lor, ca să facă capăt acestui războiu înfricoșat.

Iar noi să continuăm cu rugăciunea, ca bunul nostru Părinte cereș să aducă cât de curând aceea vreme, când dreptatea va străluci în deplina lumină și în anii pacei iubită va crește, înflori și rodi tot ce-i frumos și bun prin iubire. Să așteptăm înse întotdeauna pregătiți venirea Domnului nostru!

Din B. H.

Cutremur de pământ în :-: Italia. :-:

Noi am mai cetit despre cutremure de pământ din Italia; spre pildă a a fost cutremurul cel îngrozitor în Messina cu câțiva ani mai nainte. Astădată s'a întâmplat în ziua de 13 ianuarie un mare cutremur, centrul cutremurului a fost provincia romană, și chiar și în Roma a ruinat multe edificii. Orașul Avezzano fu așazis de tot nimicit și cea mai mare

parte a oamenilor muri acolo; din cam 11.000 locuitori s'au prăbușit cam 9.000. Și alte comune din jurul acestui oraș au suferit multe pagube. Multe edificii s'au nimicit și mulți oameni au pierit sub ruini. După cum scriu foile au pierit în Avezzano și jurul său ca la 25.000 de suflete.

Noi vedem, că Dumnezeu are putere preste tot locul. El ajunge și pre cei ce sunt siguri în coliba lor, neavând a se teme de războiu și el lucrează minune și cu aceia din războiu. Unii dintre ei sunt dela început pe câmpul de luptă și mâna cea scutitoare alui Dumnezeu până acuma a fost cu ei. Este că mulți alții pe tot acela câmp de luptă și-au pierdut viața, ori sănătatea, ori fură răniți. A noastră dorință și rugăciune este, ca bunul Dumnezeu să se indure și să ajute celor rămași după cutremur, ca să-l poată cunoaște și să-și afle mângăierea lor la Dumnezeu; el să ajute și celor ce se află pe câmpul de luptă, ca să-i servească lui jertfind viața lor și puterea lor serviciului său.

Missiune de scrieri.

După cum o știu iubiiții nostri cetitori avem noi încă o datorință, care doară că am și părăsit-o în câtva. Este misiunea cu foia noastră „Razele Aurorei” și cu alte tractate mai mari și mai mici. Decând ajunse furia războiului preste iubita noastră patrie și un mare număr s'a dus la arme, noi cei rămași doară că am pus mânele peste olaltă și tot privim spre câmpul de luptă, cum o făcură uciniții Domnului, când el merse dela ei, și ei să uitau în urma lui, uitând datorința lor, că au a merge în toate lumea și a predica Evangelia, până nu ingerii i-au îndemnat la aceea și la rovinirea Domnului. Așa și noi, să nu tot căutăm în urma celor duși, ci să ne apucăm de lucru până se poate, până avem uși deschise, să luăm la mână lucrul Domnului și să-l

facem cu mai mare sirguință. Este, că cu isbuznirea războiului și tipografia noastră fu împiedecată a-și face lucrul, dară și dacă una alta rămaseră totuși este dorința noastră, ca de acuma nainte să fim cât atárnă dela noi mai în altă stare. De acuma ne vom pune silința, ca foia: „Razele Aurorei” să apară tot la 2 săptămâni. și rugăm pre iubiiții nostri frați și on. cetitori a-și comanda cât de multe foite spre împărțire între rudenii și cunoșcuți, ba și în tot locul. De-aseamana fecem atent și la aceea, că în aceste zile s'au mai tipărit la tipografia noastră 4 tractate mici cu câte patru pagini și să pot căpăta ieftin la tipografia noastră. Ar fi bine și de dorit, ca fiecare să-și comande câteve sute din ele și să le trimeată la fii, frați, cunoșcuți pe câmpul de luptă spre împărțit. Credeți, că veți face și înși-vă veți avea bucurie. Din pățanie o pot spune, că am trimes la câțiva frați niște scrieri cum le-am avut la îndemână, și ei m'au scris mulțămită pentru aceea. Noi să facem acest lucru chiar de nu ne-ar mulțami nimene, dară știm, că nici un păhar de apă nu ne rămâne neresplătit. Domnul ne ajute la aceasta. Toate acestea să pot comanda la tipografia noastră în **Budapesta, VII., Hársfa-u. 33.** pe numele: **Welker József.**

Salută pre toți cu iubire *Berbecar.*

Noi încă mai avem și o grămadă de Călindare, nu uitați de ele fraților nostri, ele aduc la mulți lumină și mângăiere!

Întrebări biblice.

1. Unde este scris: Sue-te cu grăbire la noi, mântuiește-ne și ne ajută?
2. Unde: Ce poate să ne ajute acesta?
3. Unde: Eu te voiu întări, și te voiu ajuta?
4. Unde: Dacă Iehova nu te ajută, de unde să te ajut eu?

Întrebările din trecut au fost: 1. Isaia 34, 16; 2. I. Cronica 28, 10; 3. Proverbe 11, 27; 4. Amos 8, 12.

Au aflat: Crainic Petru, Ioachim și Ilic, Bogdan Mari Halmágyesücs; Nicolan George, Farcaș Dumitrie Peleokafalva; Bradin George Aradkövü; Luca Vas. Bonezafalva; Farkas György (ostaș rănit), Farkas Mariska și Iuliska, Niga Teroseca, Raț Ana, Milița și Sandița Nagylak; Panea George, Sochel Ioan, Chirle George, Bora Toader, Bulzam Lina, Drinc Maria, Sabo Ana, Vigișcan Lina, Sabo George, Ciora Toader Tulca; Brad Mihai, Bediș George, Nan Zeni Ottlaka; Andea Nușchița și Giulita, Lucaci Cațița, Sfăt Sona, Cinteana Giulita, Clepe Lidia, Sida și Moț Măriuță Kürtös; Vanc Mitru, Trimbița Anuța, Cornelia și Marica, Grosan Florița, Simarton Elena, Vidac Mitru, Dan George, Crăciunas Florița, Purdi Mihai și Sothe Világos; Baban Dumitru, Marica, Tereza și Andrei Ion (ostaș) Arabagia (România); Berbökár Erzsi, Magda și Mariska Körösbökény. Până aici sunt cei ce au aflat toate întrebările. Nicoara George H.-Csücs 1. 4 Baban N. Nicolae 1. 2. Baban Ion (de 7 ani) Arabagia 1. Barbă Sida U.-Palós, 1. 3. 4. Șerban Nușca Sikló, 1. 2. Dragoș Zeni și Oarcea Paulina Rékos, 2. 3. Sirbuț Petru Ottlaka, 1. Santău Pieuța, Kétégyháza 2. 3. Maxinan Solomon Maroszatna, 1. 3. 4. Raspunsul la întrebări trebuie trimis la redacție în Körösbökény.

Că să interesează mai mulți tînări și tînăre de întrebările biblice ne bucurăm foarte. Aveți numai zel în cercarea bibliei, că ea vă este de folos mare la suflet. A noastră dorință este, ca să fie cât de mulți cercători, pentru că acum e vara sufletului, când ne putem aduna nutremânt la suflet. Inse am rușă pre iubiiții noștri, a nu uita, că scrierile trimese la noi nu sunt scutite de portul poștal, ci numai la ostași să poate trimete așa, dară totuși să află câte unul, care nu plătește posta de acolo, și în locul lor noi avem a plăti îndoit.

Vă săluta cu iubire Berbecar.

PUBLICĂRI.

Un fiu a unui fr., o de 15 ani ar dori să învețe de rotar; dacă careva dintre ai noștri ar avea lipsă de el, să scrie la adresa: Voina Rusalin, Karánsebes No. 1062.

Un copil de 12 ani ar dori a merge la vro un fr. în slujbă, ori dacă s'ar afla careva fr. maestru, la care să poată merge ca învățăcel. Adresa: Dan Anti, Bo-roșosa u. p. Alcsil, Aradm.

Încă ni-s rămase multe călindare. Am vrea să le vindem cu grăbire mare. Cine ne-ar ajuta. a face această? Să scrie la Pesta, să nu zăbăvească!

Bucuroși trimetem astea călindare. Că ele-s la mulți de-un folos mare. La trup și la suflet 's bune călăuze: Cumpărați și vindeți la ostași și rude.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin
pe anul 1915 a apărut.

Prețul este de 50 fileri exemplarul, și 10 fileri este portul poștal. Pentru colportari și cari iau mai multe, să dă rabat.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“
„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“
și calendarul slovacesc:
„ŠTYRI ČASTKI ROKA“

De asemenea
„CÂNTĂRILE SIONULUI“

Prețurile sunt:

În pânză legată . . . . . Cor: 1.60
Legată în piele . . . . . „ 2.70
Legată în piele și aurită . . . . . „ 4.—

Toate aceste să pot procura la:
WELKER JÓZSEF
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.